BOVEN RIMPELS VAN ZOUT WATER

Een toneelspel voor adolescenten en volwassenen

door

HERMAN COGGHE

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Tel: 0 33 66 44 00
info@toneelfonds.be
www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BOVEN RIMPELS VAN ZOUT WATER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **HERMAN COGGHE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de letter-grootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2018/0220/020
ISBN- 978- 90-385-15014

© 2018 Toneelfonds J. Janssens/Herman Cogghe
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.
Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for text- and datamining for AI training and similar technologies.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoeringen, naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.
Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.
Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!
Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal **15** tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

IBVA Holland Auteursrechtenbureau
De Friese Poort 106
1823 BT Alkmaar
072-5112135
www.ibva.nl

PERSONAGES

(15 à 23 spelers)

MARLIES PERSYN: haar leven lijkt meer een rit op een rollercoaster. Zo kan het echt niet verder

KELLY & KAAT: komen een frisse neus halen na een avond uitgaan

REBECCA RANS: moet haar leven opnieuw op de rails krijgen na een scheiding

VICKY: vriendin van rebecca

LAURENCE CLARIN: wil een nieuw leven met minder georkestreerde verplichtingen maar met meer uitdagingen, samen met iemand die haar kinderwens serieus neemt

COCO: een papegaai *(handspeelpop met poppenspeler)* die ontsnapt is vanop een cruiseschip – babbelmaatje van Laurence

RAIHANA DIMA WAHAB: hoopje mens zit in een donker hoekje op de pier – het is zeventienjarige vluchtelinge op de dool die naar Engeland wil – ze draagt een sluier – haar droom is dokter worden – vissersvrouw neemt haar mee - misschien geraakt ze wel in England of wordt ze geadopteerd?

KATRIEN DOBBELS: vissersvrouw – komt dagelijks een groet brengen aan haar man die zes jaar geleden op zee gebleven is. Een leven in een notendop – toekomst – de kinderen – problemen – alleen is maar alleen

BRITTA: een vrouw van 39 die nog single is

JACKIE VANDERBOLD: filmdiva of modemodel wordt geïnterviewd op het staketsel, een flap uit – goedbetaalde baan – geen gewoon – houdt van feesten als de beesten – direct tot he point – beseft dat niet alles kan

REPORTER: interviewer van dienst

JITS & JELKA: een jong koppel

BRANDWEERMAN / DUIKER:

AMBULANCIER:

EVELINE: the invader - wezen uit de ruimte dat zich verschanst op de pier

AGENT 1:

AGENT 2:

SCOUTSGROEP: -De Condor patrouille - (minimum vier leden – kan met meer acteurs gespeeld worden)

Facultatief: opnameleider, fotograaf, cameraman, geluidstechnieker – kan gespeeld worden door figuratie

DECOR

Het uiteinde van een pier aan de zee (staketsel)

Silhouet van de vuurtoren met een dubbele zitbank ervoor met een zwakke verlichting. Het decor kan ook gesuggereerd worden door vier of vijf projecties van een andere plaats op de pier. Elke projectie stemt overeen met de personages die op dat moment acteren.

KORTE INHOUD

Verschillende vrouwen, elk met hun eigen verhaal passeren op het staketsel aan zee. Ze vertellen een stuk van hun leven tegen de bruisende zee en tussen het gekrijs van de meeuwen door. Gevoelens van ongenoegen, verdriet, eenzaamheid maar ook van geluk. Niemand hoeft daar naar hen te luisteren. Ze willen alleen een deel overbodige bagage kwijt of kijken er met gemende gevoelens op terug. Af en toe gestoord door wandelaars, een vogel of een vissersboot die laat horen dat hij binnenvaart.

Openingsmuziek : Jonathon Livingston Seagull -Neil Diamond – Lonely Looking Sky tijd 3:16 (al of niet met beeldprojectie uit de film)

MARLIES

MARLIES: Ik ben het spuugzat, zo kan het niet verder. Mijn leven is net een rollercoaster Ik kan het niet meer aan. Geen minuut rust wordt mij gegund.

Ik kap ermee, genoeg is genoeg. Ik baal van al die verplichtingen. Doe dit, doe dat en kun je dat ook nog even fixen? Mijn agenda loopt over als een waterton na een fikse stortbui.

Elke dag steek ik mijn energie in wat moet gedaan worden en vervul ik de behoeften van anderen. Voor mezelf heb ik geen tijd. Geen tijd zelfs om rustig adem te halen. Het voelt als een zwaard van Damocles boven mijn hoofd. Zeker omdat ik er naar hunker om eindelijk 'mijn' dromen waar te maken.

Eens zalig nietsdoen zit er niet in. Altijd komt er wel iets uit de hoek. Oké, ik zal de enige niet zijn. Een probleem waar waarschijnlijk heel veel vrouwen mee worstelen. Tenslotte zitten we allemaal in dezelfde schuit. We worden geleefd. Overwoekerd zoals de schutting die verstikt wordt door de klimop. Wie wacht tot hij meer ruimte krijgt is sowieso verloren. Het is vechten of ten onder gaan.

Ik wil niet kapseizen. Ik wil mijn leven heroriënteren. Doen wat 'ik' wil en niet wat anderen willen. Mijn hart volgen omdat het de essentie is van wie ik ben. Weg met het schuddebonkebeest dat verantwoordelijk is voor mijn negatieve stemmingen, angsten, twijfels en spanningen. Het maakt me ongelukkig en overheerst mijn hele zijn. Ik wil rust, ruimte, vrijheid!

Of ik mijn man nog graag zie? O jawel, maar ik had 'de liefde' wel anders voorgesteld. Toen ik hem voor het eerst ontmoette voelde ik me zo happy. Helemaal op een roze wolk. Super-spannend! Mijn ouders hadden een appartement op de zeedijk en geregeld kwamen we naar zee. Hij verbleef op een camping en hadden afgesproken op het strand. Ik voelde me eenzaam en onbegrepen en wilde zo graag iemand die veel van mij zou houden, voor eeuwig en altijd. Dag en nacht… In goeie en kwade dagen. Ach, wat waren we toen nog naïef. Het kon ons zelfs niet deren dat het pijpenstelen begon te regenen en er een stevige zeewind opstak die ons haast omverblies. Ik keek naar zijn gezicht en de regendruppels gleden eraf. Zoenend voelde ik zijn hand onder mijn kleren friemelen. Ik werd helemaal opgewonden maar tot seks zoals in de films is het niet gekomen. Gewoon hete, stomende liefde onder het afdak van een strandhuisje en daarna, om af te koelen, in de striemende regen naar het appartement. Twee verzopen kiekens tot over hun oren verliefd. Ja, 'Het kan verkeren,' zei Bredero.

Later heeft hij me gevraagd of ik zijn vrouw wilde worden. Zoals het in onze tijd hoorde op één knie met een rode roos en met een doosje waarin een ring zat. Met een gelukzalig gevoel en ook wat tranen heb ik volmondig 'ja' gezegd. Ik wou heel mijn leven met hem delen. Nog altijd, het is alleen veel minder romantisch geworden.

O jee, wat lijkt het allemaal lang geleden. We hadden beiden een drukke job en samen een goed gevuld leven. Mijn zoeken naar de zogezegde "kers op de taart", heeft hier aan zee een start gekend. Hier hebben we elkaar gevonden. We zijn samen gelukkig maar de versieringen op de taart zijn met de tijd wat uitgelopen. Af en toe is er eens een hapje zuur.

(zucht) Allemachtig, zie me hier staan praten tegen de zee. Die luistert misschien wel maar zegt toch niets terug. Ze heeft al werk genoeg met haar komen en gaan.

Wil ik overleven moet ik zelf de knoop doorhakken. Zo verder doen is kamikaze plegen. Te pletter storten op een immense berg verplichtingen. Fien, mijn vriendin zegt dat ik ruimte voor mezelf moet creëren. Uitzoeken wat ik echt wil doen en moed en durf bijeen schrapen om mijn project te realiseren. Natuurlijk is zo'n project niet in één twee drie klaar. Het vraagt dagen, zelfs maanden. Fien heeft gemakkelijk praten. Die heeft net een fortuin geërfd.

'Neem een stuk tijd en gebruik dat voor jezelf.' zegt mijn therapeute. 'De rest moet maar wachten. Laat de zon eens terug in je binnenste schijnen. Depressies komen vijf keer meer voor bij vrouwen dan bij mannen. Hoe kun je blijven lachen en geven als je helemaal verzuurd bent?' Oké, ze heeft overschot van gelijk. We hebben gehold en gehold maar nu… Shit, ik kan het hoge tempo niet meer aan. Mijn leven verandert in een soapserie. Je kunt zo hard werken dat je vergeet te leven en dan verlies je alleen jezelf. Ik moet er iets aan doen.

Mijn dochter zegt dat ik met een burn out zit. Wat is verdomme een burn out? Wel, dat is wat jij hebt moeke, zegt ze dan stoïcijns: oververmoeid, uitgeblust en vaak emotioneel. Het is een mentale stoornis. Je moet terug naar je evenwicht zoeken. Praten over je gevoelens, je grenzen bewaken en nieuwe dingen proberen.

Verdikke, de kinderen van vandaag zijn veel slimmer dan wij in onze tijd. Ze heeft gelijk, zo kan het niet verder. Ik ga op zoek naar een rustige job in de natuur en zeg de rest op. Al moet ik schapen en geiten gaan hoeden op de heide. Innerlijke rust is al wat een mens nodig heeft om gelukkig te zijn. Ik doe het!

(geluid van de zee en krijsende meeuwen)

KELLY & KAAT

(Kaat komt gesteund door Kelly op – ze heeft te veel gedronken, praat onsamenhangend en staat niet meer stevig op de benen)

KELLY: Waarom moet ik per se mee naar hier komen? Hier is geen bal te zien, De wind waait als gek en ik heb verdomme dorst.

KAAT: Dorst! Dat zal niet. Je hebt meer dan genoeg op. Even fris uitwaaien zal je goed doen. Je spreekt met een dubbele tong.

KELLY: Ikke, een dubbele tong? Wat voor onzin is dat nu weer. Elke vogel zingt zoals hij gebekt is.

KAAT: *(pakt haar bij de kraag)* Deze vogel zakt bijna door zijn poten. Zet je op de bank.

KELLY: Zeg madame, ik heb wel stevige poten. Benno, hik, zegt dat ik de schoonste benen heb van 'heel' de wereld.

KAAT: Niet verwonderlijk, je smeert er ook een kapitaal aan zalfjes aan.

KELLY: Hij zegt dat ze 'perfect' zijn. Dat ik kan wedijveren met de knapste sterren uit Hollywood.

KAAT: Perfect bestaat niet.

KELLY: Mijn benen, hik, zijn volmaakt. Pre.. predicaat uitmuntend.

KAAT: Ja, ja, 't is al goed. Voor lallen en wartaal spreken krijg je ook een vette tien.

KELLY: Wauw, ikke een tien? Zonder enig gebrek, hik. Ik ben gewoon heel goed. Benno heeft het ook al gezegd. Meisje, je bent perfect.

KAAT: Pff, die moet zeker iets van je hebben.

KELLY: Kaat, je moet daarvoor zo niet blazen. Jij bent precies een orkaan.

KAAT: O jee dat wordt een probleem. Je kunt nu al met moeite recht blijven.

KELLY: Weet je waarom orkanen meestal vrouwennamen hebben?

KAAT: Omdat een meisjesnaam zachter klinkt en de bevolking dan minder angst heeft zeker.

KELLY: Niks daarvan, hik. Orkanen zijn zo onvoorspelbaar als vrouwen, zeggen ze. Als ze komen zijn ze nat en warm en als ze gaan ben je je huis en auto kwijt!

KAAT: Voel je je al wat beter om verder te gaan?

KELLY: Ik voel me zo gezond als een visje. Ik kan zelfs over het water lopen gelijk de apostelen bij Jezus.

KAAT: Niks over het water lopen. Ben je helemaal gek?

KELLY: Hik, het is heerlijk om af en toe eens gek te doen.

KAAT: Niet overdrijven. Zullen we terug gaan naar die knappe gasten.

KELLY: Bah, ideale mannen bestaan toch niet. Ze zien alleen naar mijn tieten en benen maar niet naar mijn hart.

KAAT: Niet moeilijk. Je etaleert je borsten en billen ook meer dan je hart.

KELLY: Zeg! Gaan we nog iets drinken of wachten we tot de Titanic binnenvaart?

KAAT: We zouden beter terug naar ons appartement gaan. Daar hebben we water, koffie of thee.

KELLY: Ik wil eerst nog eentje drinken, hik. Eentje maar. *(slijmend)* Toe… Kaatje tralalaatje?

KAAT: Niks van, het leven is geen doos vol chocoladesnoepjes.

KELLY: Maar ik wil gewoon een stevige pint bier.

KAAT: Genoeg is genoeg, drink morgen!

KELLY: Morgen! Het leven is zo eenvoudig maar jij maakt het ingewikkeld. Ik heb nu dorst van dat zout water, hik. Moet ik uitdrogen misschien?

KAAT: Je kunt thuis water drinken, dat is gezonder dan zeewater.

KELLY: Ik wil nog een stap in de wereld zetten. Thuiszitten maakt niet gelukkig.

KAAT: Maar schatteke…

KELLY: Niks schatteke, we gaan er nog een lap op geven. Ik wil leven.

KAAT: Maar Kelly meisje, gebruik toch je verstand.

KELLY: Ik wil een zoenvis die me kust. Een die me helemaal warm maakt.

KAAT: Hier zitten geen zoenvissen. Alleen in de aquaria.

KELLY: Dan wil ik de maanprins omarmen, voelen dat hij mij insluit onder zijn donzen dekbed van verlangen.

KAAT: Jezus, wat moet ik met je aanvangen?

KELLY: *(overacterend)* Ik ben een bruisend bubbelbad vol leven. Een jacuzzi vol verlangen, hik!

KAAT: Zo is het genoeg, je gaat mee naar huis. *(neemt haar stevig vast)*

KELLY: Laat me los! *(zakt in elkaar als een vod)*

KAAT: Lap, dat ook nog. ‘Even Apeldoorn bellen.’ *(neemt haar gsm)*

KELLY: *(heft haar hoofd op)* Gaan we naar Apeldoorn? *(zakt terug in elkaar)*

(licht sterft weg – geluid van aankomende ambulance - geluid van de zee en krijsende meeuwen)

REBECCA & VICKY

REBECCA: Zie me hier staan, Becca de spons. Een uitgeknepen wegwerpartikel, afgeprijsd, tweedehands, gedumpt bij het groot vuil. Shit! Na mijn relatiebreuk met Rob is mijn leven één waardeloze hoop bagger geworden waarin ik steeds dieper wegzink. Ik wist dat er dringend iets moet veranderen of ik zou eindigen in de goot. Alhoewel, niemand zou daar over gekraaid hebben. Ze zegden toch, 'Het is allemaal haar eigen schuld.'

Het is begonnen toe ik werkloos werd. Na negentien jaar gewerkt te hebben als administratief bediende bij een grote multinational kregen we op een dag onze C4. We wisten dat het bedrijf het moeilijk had maar hoopten in stilte dat we tot ons pensioen mochten blijven. Mis poes! Onze afdeling werd gehalveerd en we mochten meteen onze werkplek opruimen. Enkele uren later zat ik thuis wezenloos voor me uit te staren. De poort ging achter ons dicht en we konden gaan doppen.

Die avond werd een van de rotste uit mijn leven. Uren heb ik aan de keukentafel zitten huilen.

Hoe moest het verder? Ik wilde altijd op eigen benen staan maar nu werd ik grotendeels terug afhankelijk van Rob. Hij tilde er niet zo zwaar aan en zei: 'dat komt allemaal wel goed, de kinderen zullen niets tekort komen.' Daarmee was voor hem schijnbaar de kous af.

Ik begon als gek te solliciteren maar het regende afwijzingen. Ik werd er moedeloos van en was niet zinnens de rest van mijn leven huisvrouw te spelen. Rob relativeerde mijn gezeur en vond dat het hem goed uitkwam. Hij zou langere werkdagen draaien, meer verdienen en vermits ik toch thuis was moest hij zich van het huishouden niets meer aantrekken. Hij vond het heel normaal dat ik alles op mij nam en dag en nacht voor hen klaar stond.

De toestand werd steeds erger. Poetsen, wassen, inkopen doen, de kinderen naar school en sportclub brengen én terughalen, helpen bij hun lessen en werk en de heren hun favoriete kostje koken. Heel die toestand begon me na meer dan een jaar danig de keel uit te hangen. Hun was in de mand gooien of hun bed netjes openleggen was teveel gevraagd. Ook de tafel afruimen was werk voor de meid die toch geen werk had. Ik was 's avonds doodop terwijl de heren van het huis zich zonder problemen in de zetel neervlijden en vroegen of er nog chips waren.

Ik bleef vechten omdat ik dacht dat het bij de liefde hoorde. Daar kwam abrupt een einde aan toen een vriendin me vertelde dat ze Rob enkele keren met een jongere vrouw had gezien in een taverne, recht tegenover de boekenwinkel waar ze werkte. Eerst geloofde ik haar niet. Ze beweerde dat Rob er elke dinsdagmiddag en donderdagavond met haar afsprak en er ging eten. Daarna vertrokken ze samen, soms zelfs hand in hand. Ik wou het niet geloven maar toen ze me op een dinsdagmiddag meenam, kon ik met eigen ogen het geflikflooi van de tortelduifjes gadeslaan. Ik had die valse doffer zo zijn nek kunnen omdraaien. Schandalig hoe hij haar vastnam en kuste. Terwijl ik als zijn vrouw niet eens meer een kus kreeg wanneer hij het huis uitging. Geloof me, ik was in alle staten.

Die avond heb ik stukken gemaakt, letterlijk en figuurlijk! Ik heb mijn valies gepakt en ben naar een vriendin gereden die ook alleen woonde. Gelukkig kende Vicky mijn situatie en heeft ze me onderdak geboden. Een kamer in haar huis, want ze woonde ook terug alleen. Haar vriend zag ook al geen toekomst meer in hun relatie. Daarmee zijn we beiden weer single. We kopen samen eten en drank en delen de kosten, ook voor vuur en licht. Voor de rest doen we elk ons eigen ding. Twee gelijke zielen, zeg maar. Er was geen weg meer terug. Te veel is te veel.

Drie jaar heeft de scheiding geduurd. Daarna was ik terug een vrije vrouw en had ondertussen mijn intrek genomen in een klein gemeubeld appartement van het OCMW.

Ja, het leven is een mix van emoties. Naast geluk en liefde is er ook pijn en verdriet. Helaas, je woont niet in een mollenpijp en wordt gezien. Het is niet dat ik geen aandacht krijg maar ik heb de pest aan mannen die me zomaar aanspreken. Ik hoef ze niet. Ik haat ze. Niemand wil ik nog de indruk geven dat ik om hem geef, 'niemand' hoor je? Ze gebruiken je en laten je dan vallen als een ei dat stuk pletst op de vloer. Mijn liefde is een braakliggend terrein zonder enige plantbehoefte. Zeker geen wortelen.

Laat me verdomme in mijn bed liggen tot ik zin heb om er weer uit te komen. Loop naar de maan met al jullie, 'doe dit en doe dat.' Ik ben er niet, los het zelf op! Ja, ja, ik weet dat als ik niet ga werken, ik sterf van de honger. Bedankt voor al jullie goede raad. Ik klop mijn uren en daarmee basta. Deur dicht en weg. Ik hoef geen etentjes, afspraken of andere dingen. Echte vrienden zijn er toch niet. Ik wring me niet meer in alle mogelijke bochten om de perfecte huissloof of secretaresse te zijn. Ze kunnen de pot op!

(even blijft het stil)

Oké, ik voel me beter dan voorheen maar de angst en de onzekerheid blijven knagen. Ik ken mijn fouten. Rob heeft ze me dikwijls genoeg onder de neus gewreven. "Je lijdt aan koopverslaving. Je kunt geen geld houden. Betaal eerst de maandelijkse rekening van de leningen, de energiefacturen, het onderhoud en de dagelijkse voeding voor het gezin of we komen in serieuze financiële problemen. En stop verdomme met dat kopen op internetsites!" Hij heeft gelijk gekregen. Zijn ouders hebben hem opgevangen maar ik had niemand om financieel bij te springen. Mijn ouders keurden zelfs de relatiebreuk af. Ik moest mijn plan maar trekken en was een slet. "Hij is beter af zonder jou, zeiden ze. Wie zijn gat brandt, moet op de blaren zitten.

Toen ik vertrok leek het alsof heel de buurt naar me keek. Ik was diegene die alles verpest had. Oké, ik weet dat ik graag van alles koop, maar heb hulp gevraagd bij het OCMW. Daar volgen ze mijn budget nauwkeurig op. Niet altijd simpel, maar het werkt. Mijn zus die me niet heeft laten vallen, zegt dat als je iets nieuws doet, je ook een nieuwe mens wordt. Dat er achter de donkerste wolk een zonnetje schijnt. Ik heb mijn twijfels of er ooit nog een zon voor mij door al die grijsheid heen zal breken, maar ik blijf hopen. Ook al kan het lang duren.

Verdomme Becca, je hebt van je leven een soep gemaakt die wrang na smaakt. Je hebt niet eens het geld om op de zeedijk een cocktail te gaan drinken. Een zielig vastgelopen schip op een zandbank van onbegrip en stommiteiten. Je hebt jezelf gekelderd, verwezen naar het rijk van de haaien. Als ik naar de supermarkt ga neem ik een rekenmachine mee. Geloof me als je eens je op de 'armoede glijbaan' zit kan het verval snel gaan. Weet je wat het ergste is: het gevoel dat je er alleen voor staat en toch wil ik mijn problemen zelf oplossen.

De laatste tijd zit ik slecht in mijn vel. Ik begin de mensen te mijden en dat is fout. Ik moet openstaan voor nieuwe vrienden en relaties. Durven praten met mensen in de supermarkt, de trein, op straat, om het even waar. Praten is een wapen in de strijd tegen de eenzaamheid. Ik weet het allemaal, maar waarom is het zo moeilijk? Ik ben een schichtig dier geworden dat liever in een hoekje wegkruipt om niet gezien te worden. *(gelaten)* Armoede is uitputtend, dat wordt echt onderschat. En toch heeft het zijn positieve kanten. Ik heb een dak boven mijn hoofd en alle dagen eten. Ik moet dat zo houden of het wordt een grote doos op straat om in te slapen. Naar de toekomst durf ik niet kijken. Leven van dag tot dag. Ik ben nu twee jaar in schuldbemiddeling en moet nog vijf jaar doen. Het lijkt mooi maar als je erin zit is nóg vijf jaar ontzettend lang. Tja, er zit niet anders op dan elke dag te blijven roeien, dag na dag, tot eens het goudland weerspiegelt aan de horizon van dit zilte nat.

Weet je, het leven gaat veel te snel en we willen te veel. We geraken overbelast en hebben nauwelijks tijd om tot rust te komen. Ik moet gewoon het lot aanvaarden en rustig verder leven zonder te piekeren of dingen te willen hebben. Luxe heeft voorgoed een andere betekenis gekregen. Het heeft niets meer te maken met een droomkeuken, verre reizen, laptops of andere dure hebbedingen. Toch doet het pijn als ik nu soms door de straat loop waar ik vroeger woonde. Ons huis, waar ik graag woonde te zien, doet nog altijd pijn ook al is het al enkele jaren geleden. Nu moet ik elke euro twintig keer omdraaien voor ik hem uitgeef. Soms word ik er agressief van. Biefstuk komt al lang niet meer op tafel en mijn kleren zijn tot op de draad versleten. Ik ben niet te fier om kleren te kopen in de kringloopwinkel. Gelukkig zijn met simpele dingen die meestal kosteloos zijn of sparen zoals nu voor een dagje met mijn vriendin, genieten aan zee.

Oef, het deed deugd om eens mijn hart te luchten. De zee spoelt toch alles mee en vertelt niets verder.

VICKY: *(op)* Becca, waar zit je nu? Tegen wie stond je zo druk te praten?

REBECCA: O, gewoon tegen mezelf. Ik heb even een praatje gemaakt met de zee.

VICKY: Met de zee?

REBECCA: Jep!

VICKY: Zeer bedenkelijk. Ik dacht dat we vis gingen eten.

REBECCA: Zeker weten. Ik rammel van de honger. Daarbij, de zee gaat dat toch niet weten als we er enkele van opeten.

(ze wandelen samen giechelend af - geluid van de zee en krijsende meeuwen)

LAURENCE

(Laurence zingend op – 'De Marie-Louise gaat op en neer… Bart Kaëll)

LAURENCE: Maak jullie over mij maar geen zorgen. Ik heb een ashoop van een uitgebrande liefde achter mij gelaten en een boeiende goed betaalde baan opgezegd. Ja, zeker weten. Ik wil me herbronnen, het roer omgooien en de verloren jaren inhalen. Volgens mijn ouders heb ik alle ruiten ingeslagen. Ze begrijpen er niets van. 'Lorin en ik gaan terug elk onze eigen weg,' had ik droogweg bij het ontbijt verkondigd. Ma kreeg een schok en werd bleek. Ze begreep er niets van. Eerst dacht ze dat ik haar voor de gek hield. 'Gebroken met Lorin, waarom? Hij is zo knap en sympathiek, zo slim en betrouwbaar. Nee toch?' Volgens pa paste hij perfect in onze familie. Hij was voor mij het grote lot uit de loterij. Door hem had ik een prachtjob, goed betaald en… zelfs buitenlandse reizen. Wat wou ik nog meer?

Sorry, maar ik wil wel een man die van me houdt. Die niet alleen bij mij woont en voor de rest alleen aan zijn carrière denkt. Zijn werk ging op alles voor en de bloei van zijn eigen ego, was alles wat telde. Hij was de enige zoon van de baas waarvoor ik werkte als directiesecretaresse. Niet dat ik niet graag werkte, maar mijn kinderwens werd nooit serieus genomen en mijn ideeën werden meestal meteen van tafel geveegd. 'We moesten nu doorbijten om later de vruchten te plukken,' zei zijn vader tientallen keren.

Ik ben opgelucht dat het gedaan is, hij niet. Hij is er kapot van en wil het niet accepteren. Geregeld valt hij mij lastig, belt me op, schrijft e-mails, achtervolgt me zelfs. 'Kom terug mijn krulletje, ik hou van jou. Ik zal altijd op je blijven wachten.' Het begint op stalking te lijken, een haast ziekelijk gedrag.

Genoeg is genoeg. Hij heeft me bedrogen en dat neem ik niet. Al blijft de slijmbal beweren dat we voor elkaar geboren zijn. 'Brigitta was een vergissing,' beweert hij bij hoog en laag. 'Zij kuste mij maar ik haar niet.'

Britte was de druppel die de emmer deed overlopen. Het was niet de eerste keer dat hij stond te lebberen met andere vrouwtjes. Gedaan is gedaan. Ik wil nieuwe avonturen beleven. Mezelf terugvinden. Al zal het fel en grillig zijn en zonder al die franjes van vroeger. Maar ik ga ervoor.

Mijn ma was er ondersteboven van. 'Ik maakte van een mug een olifant. Er waren veel ergere dingen dan een stomme kus. Ik maakte een grove fout. Iedereen had het recht om fouten te maken.' Sorry, maar ik wil niet gek worden in een gouden kooi als een stom ja knikkend wicht dat alle misstappen van haar man maar door de vingers moet zien. Mij niet gezien.

Pa sprak zich niet uit en beruste schijnbaar. 'Pas goed op jezelf,' waren zijn laatste woorden. Tegen tante Em had hij gezegd. 'Ze begeeft zich in een labyrint vol onzekerheden. Ik ben bang voor haar, want ze zit vol verwarde dromen.' Niks dromen! Ik sta met mijn beide voeten op de grond. Aan je geluk moet je zelf werken. Een multimiljonair scoort op persoonlijk geluk amper hoger dan een doorsnee werknemer. Dus, neem je leven in handen, Laurenske, en ga ervoor.

(getoeter van een binnenvarende boot en het gekrijs van de meeuwen er achteraan)

Kop dicht, stommeling! Stop met die herrie of ik klaag jullie aan voor geluidsoverlast. Straks heb ik gehoorschade door al dat getoeter! Ik zag jullie wel aankomen. Sta ik misschien in de weg?

(gefluit vanop de boot)

STEM VAN EEN MATROOS: *(op zijn Oostends)* Hé schone zeenimf, geen zin om met mij iets te gaan drinken? Ik trakteer in 't Schippeke. Kom maar af.

LAURENCE: Een mens komt naar hier om met zichzelf schoon schip te maken en dan maakt die schuit zo'n kabaal. Sorry, ik wind me weeral op. Volgens mijn dokter is dat slecht voor mijn tikker. En dat allemaal omdat ik met hem gebroken heb. De knoop doorhakken was verdomd moeilijk. Maar ik wou geen vijfde wiel aan de wagen worden.

Ja, alles liep op wieltjes maar de ellende begon na het trouwfeest van Victor en Valerie. Valerie werkt op de afdeling geleid door mijn man. Vandaar de uitnodiging, zie je. Eigenlijk woonden Lorin en ik gewoon samen want een trouwfeest was er nog niet van gekomen. Tijdens een gesprek met andere dames legde ik mijn hand op zijn arm en voelde plots weerstand. Hij hield het hoofd afgewend en zijn ogen staarden in het niets. Natte sneeuw viel in een ragfijn gordijn tussen ons beiden en een koude wind waaide binnen.

'Was het die blonde Annemie,' wou ik weten toen we naar huis reden? 'Ik weet niet waarover jij het hebt. Je ziet spoken,' was zijn antwoord. De volgende dag hoopten de barricaden zich tussen ons op. Die vamp met haar lange benen en glimnylons hakte met haar hooggehakte schoentjes diepe barsten in mijn denken. Waarom? Was ik niet goed genoeg meer. Hadden we samen niet alles om gelukkig te zijn? Een riante villa, elk een auto en een goed betaalde baan. Bovendien hadden we beiden een universitair diploma en voltijds werk. 'Waarom?' bleef het door mijn hoofd spoken.

Verder samenleven met Lorin werd er niet simpeler op. Het gevoel dat ik hem zou verliezen vergrootte met de dag. Ik moest veel water bij de wijn doen om de boel leefbaar te houden. Menige avond zat ik thuis alleen te kniezen terwijl hij nog moest overwerken of ergens zat te tortelen met een of andere deerne. Het spel van die tortelduiven heeft meer dan een jaar geduurd. Op een bepaalde dag kwam hij op het normale uur weer terug thuis. Die blonde del had hem zijn C4 gegeven en meneer dacht dat ik zonder probleem terug zijn speelpop zou worden. Sorry, zo gaat dat niet. Bij mij was er iets gebroken. Ik kon niet doen alsof er niets gebeurd was. De boel opblazen hing als een zwaard van Damocles boven mijn hoofd. Ik kan toch moeilijk de keuzemogelijkheden op papier schrijven, ze samen gooien in een hoed en er daarna één lukraak uitkiezen. Elke keuze heeft sowieso zijn consequenties. Kato, mijn vriendin zei dat ik mijn buikgevoel moest volgen. Ze zegt dat je eigen gevoel precies vertelt wat je diep van binnen voelt.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

TONEEL FONDS VANSSENS

Voor de juiste keuze